

Gode bøger til mellemtrinsdrengene

Anbefalet af Nicoline Dahlberg, Dan sklærerforeningens Hus

De forbyttede tissemand (2010). Forfatter: Morten Dürr. Illustratør: Lars Gabel. Selvlæsning. 72 sider. Carlsen.

Konrad og Lea er på tur til Eksperimentariet med deres klasse. I et rum befinder der sig en mærkelig maskine – en partikeltransformator. Da de trykker på en rød knap får Lea Konrad tissemand og Konrad får Leas tissekone. Hvordan skal det hele nu komme på plads igen?

”Det er en kostelig historie, Morten Dürr har skrevet. Den vil gå rent ind hos målgruppen, drenge i 2.-3. klasse.”

(anmeldt af C.C. Rasmussen, Folkeskolen.dk)

Projekt Kerberos 1-6 (2010-2011). Forfatter: Benni Bødker. Illustratør Niels Bach. Selvlæsning. Bøgerne er hver på omkring 76 sider. Gyldendal.

Drengen Fumi har sammen med 11 andre børn fået nogle særlige evner efter en ulykke i et hemmeligt laboratorium. Alle børnene har en tatovering med den trehovedede hund, Kerberos, i nakken. Militæret vil indfange børnene, men Fumi er en af dem der når at flygte ned i byens undergrund. I det hele taget er der mange der gerne vil have fingre i børnene med de særlige evner.

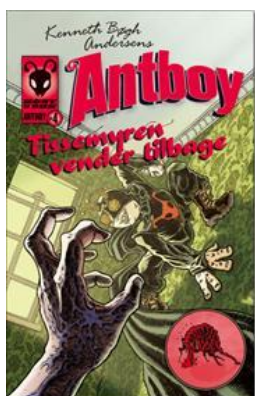
”Projekt Keberos 1 + 2 er spændende lige fra starten. Benni Bødker har skabt en troværdig verden, hvor man er glad for, at man ikke er selv. Alligevel har man lyst til at følges med Fumi. Seri-

en er inspireret af japanske mangategneserier. Niels Bach har illustreret i sort/hvid. Billederne er stemningsfulde og detaljerede.”

(anmeldt af Rikke Dyrhave Nissen, Fortællingen.dk)

”Bødker har et godt sprog. Han kender sine referencer til både den japanske manga og kulturen, og han formår at balancere mellem åndeløs spænding og historiefortælling. Niels Bach giver figurerne liv i sorthvide manga inspirerede illustrationer. Børn fra omkring ni år vil hænge på fra første til sidste side, det kan ikke gå hurtigt nok med at få fortsættelserne ud.”

(anmeldt af Mai Misfeldt, Berlingske)

Antboy 1-5 (2007-2011). Forfatter Kenneth Bøgh Andersen. Illustrator: Erik Petri. Gennemillustreret selvplæsning. Bøgerne er hver omkring 168 sider. Høst & Søn

Pelle Nøhrmann er en lille, usikker og tyk dreng der går i 6. klasse. Men en dag bliver han bidt af en tissemyrer, og så sker der noget helt utroligt. Han bliver til superhelten Antboy og får nogle ganske særlige kræfter. Som klassisk superhelt træder han til når folk er i nød. Men der leges også med superheltegenren og den iblandes noget lidt mindre glamourøst. For en

lille dansk by kan også være ganske kedelig og en superheltedragt er så dyr at helten må gå med aviser for at erhverve sig en.

”Hans sympati ligger helt afgjort hos Pelle, men man mærker også tydeligt, at Kenneth Bøgh Andersen morer sig, og at han er godt og grundigt ude efter at fortælle en god historie. Han kender superheltegenrens klicheer og selvmodsigelser som sin egen bukselomme - og han bruger det hele på en yderst kreativ og overbevisende måde - og med et herligt skævt glimt i øjet.”
(anmeldt af Bent Rasmussen, Skolebiblioteket)

”I Tissemyrens bid præsenteres pjokket Pelle uden nåde: »Forestil dig så, at denne uskyldige hakkekylling er rund som et æble, har ben og arme som et menneske, vejer lidt over 59 kilo, har stritører og hinkestensbriller, hvis ene stang sidder fast med klisterbånd.« Som man allerede kan se køres der skamløst på genreklicheerne og de kendte fordomme, selv om Bøgh Andersen har glemt at tildele hovedpersonen rødt hår.”

(anmeldt af Damian Arguimbau, Weekendavisen)

Valhalla 1-15 (1979-2009). Forfatter og illustrator: Peter Madsen. Tegneserie. Hvert hæfte er på omkring 55 sider. Carlsen.

Den nordiske mytologi udfoldes i de 15 tegneserialbum. Flot fortalt og illustreret af Peter Madsen. I 1986 blev det desuden til en Valhalla tegnefilm.

”30 år har det taget for Peter Madsen, Henning Kure og det øvrige hold bag serien at nå til verdens ende med det 15. bind, men så er det samlede værk formodentlig også Danmarks største og mest succesfulde tegneseriesatsning nogen sinde.”

(anmeldt af Benni Bødker, Information)

” Kures fortælle teknik og ikke mindst Madsens grafiske udtryksregister og kompositioner er vokset med opgaven, så alt det kan rummes i en stil, der ubesværet rækker fra lavkomiske scener blandt guder såvel som jætter til storslåede, skrækindjagende undergangsvisioner.”

(Anmeldt af Søren Vinterberg, Politiken)

Jeg kan godt li' dig Anton! (2010). Forfatter: Peter Pohl. Selvlæsning. Oversat fra svensk. 138 sider. Gyldendal.

Josefine (kaldet Jojo) er vild med at spille fodbold sammen med Anton fra klassen i idrætstimerne. De to har noget helt særligt sammen. De begynder at mødes privat, og Anton bliver taget godt imod i Jojos familie. Men der er også noget ved Anton som virker lidt underligt. Han ringer aldrig hjem til sine forældre og fortæller hvor han er, og han bruger flere penge end de fleste.

”I kraft af fodbolden, er Jeg kan godt li' dig, Anton! både for drenge og piger, den er letlæst, og den rummer spænding og en slutning, som giver stof til eftertanke. I løbet af vores skoletid, har vi nok alle sammen mødt en Anton, og hvis man er rigtig heldig, har man måske også mødt en så sød og rummelig familie som Jojo's.”

(anmeldt af Peter Kock Hen richsen, kulturforunge.dk)

Monsterjægerne 1-11 (20-2011). Forfatter: Jacob Weinreich. Illustrator: Tommy Kinnerup. Selvlæsning. Hver bog er på omkring 120 sider. Borgen/Forlaget Alvilda.

Olivers farfar er kommet på plejehjem, og Olivers familie flytter ind i farfarens hus. Det viser sig at farfaren er gammel spøgelsesjæger, og det lykkes Oliver at finde indgangen til farfarens hemmelige kælder. Sammen med fire venner danner Oliver klubben monsterjægerne, og så går jagten ind på monstre, varulve, vampyrer og spøgelseser.

”De genretræk ved gys og gru, som specielt kan fremhæves, er spændingen og gysersproget - hvordan er spændingen i en gysere, og hvordan er teksten bygget op? Gysersproget - ordvalget i gysere, hvordan bruger man sproget, så det gør fortællingen uhyggelig og grufuld? Disse hovedpunkter kunne være omdrejningspunkterne i arbejdet med gyserne på skolens mellemtrin.”
(anmeldt af Sofia Esmann Busch, folkeskolen.dk)

”Serien om Monsterjægerne vil nok især tiltale drengene. De vil få spænding og action i en kort tætpakket bog. Bogens længde gør den velegnet til den lidt usikre læser, uden egentlige læsevanskeligheder. Den vil også tiltale de drenge som ikke gider læse tykke bøger.”
(anmeldt af Lone Petersen, fortællingen.dk)

”Handlingen udvikler sig hurtigt, og gør det næsten umuligt at lægge bogen fra sig. Jakob Weinreich blander det overnaturlige og vilde med hverdagsting som en irriterende lærer, endnu mere irriterende klassekammerater og skolefester. Det gør bogen meget mere levende og ”ægte”. ”
(anmeldt af Rikke Dyrhave Nissen, fortællingen.dk)

Ronin 1 og 2 (2010-2011). Forfatter: Jesper Nicolaj Christiansen. Illustrator: Niels Bach. Selvlæsning. 63 sider. Carlsen.

Serien foregår i det gamle Japan. Ronin vågner op, forslået og uden at kunne huske noget. Et magisk sværd ligger ved hans side. Han lader en ørn vise sig vej og møder en gammel mand som lader til at kende ham. Men hvem er Ronin? Og hvad er det for en mission han er sat til?

”De farvelagte illustrationer er tegnet af Niels Bach. De er mange og store og hjælper på forståelsen især i forhold til miljøet. Bogen er udkommet i serien "Carlsens stribede", der er en letlæsningsserie, og har lix 26. Mange af de ukendte ord er mundrette, men bogen er ikke let, hvis man ikke kender japanske ord og udtryk fra eksempelvis computerspil eller film.”
(anmeldt af Merete Ahner, folkeskolen.dk)

”Historien er fortalt med hammer og mejsel, der er godt med lokalkolorit, og Niels Bachs farverige illustrationer skaber en slags poesi midt i alt det farlige. Her er en seriøs udfordrer til de populære Taynikma-bøger, hvis det kommer til en tvekamp.”
(anmeldt af Steffen Larsen, Politiken)

Frantz-bøgerne (2009-2011). Forfatter: Katrine Marie Guldager. Illustrator: Rasmus Bregnhøi. Selvlæsning. Hver bog er på omkring 50 sider. Carlsen.

Frantz bor på landet og elsker sin gris. I skolen starter en ny dreng i klassen, Kart. De to drenge er på alle måder meget forskellige. Frantz spiser en masse og er buttet. Kart er tynd. Historierne om Frantz og Karl som egentlig er gode venner – lige indtil der kommer noget imellem dem.

”Historien om de to forskellige drenge - Karl er radmager og har et stort ar - er fortalt med underfundig klogskab i simple vendinger.”
(anmeldt af Steffen Larsen, Politiken)

”Med anvendelse af letgenkendelige ord og en stor, åben og let læsbar typografi er det lykkedes at skabe en hyggelig og underfundig historie. Rasmus Bregnhøi bruger sit illustrationstalent fuldt ud. Billederne af en gal Frantz med røg ud af ørerne og en fladmast Karl er herlige. Det er en rigtig god bog til skolebibliotekets afdeling for letlæste bøger.” (anmeldelse af *Frantz kommer op at slås*)

(anmeldt af C.C. Rasmussen, folkeskolen.dk)

Hvad så, Vilmer? (2009) og **Hvad så, kærester (2010)**. Forfatter: Mads Heinesen. Illustrator: Katrine Clante. Selvlæsning. Begge bøger er på 144 sider. Forum.

Vilmer går i 6. klasse. Han forelsker sig i Lisa. Men det viser sig at Vilmers gode ven Mick også er forelsket i Lisa. Mick vil endda have Vilmer til at spørge Lisa hvad hun synes om ham. Og så kan tingene godt blive så komplicerede at man kommer til at lyve over for sin bedste ven.

I den efterfølgende bog *Hvad så, kærester?* er Vilmer blevet kæreste med Lisa. De går nu i 7. klasse og er på lejrskole, og der skal ikke meget til før et ungt kæresteforhold går i fisk.

”**Hvad så, Vilmer?** er et letlæst hverdagsdrama. En drengs liv på godt og ondt. Om nødløgne, savn, kærlighed og skuffelser. Mads Heinesen skriver i et let forståeligt sprog, som bestemt ikke er kedeligt. Der er tænkt over ordene. Replikkerne er troværdige, og man kommer tæt på hovedpersonen.”

(anmeldt af Rikke Dyrhave Nissen, fortællingen.dk)

”Mads Heinesen rammer fint 7. klassernes univers. Han gør ikke kæresterne mere avancerede, end jeg tror, de er i en 7. klasse. Sprogtonen passer godt til personerne, og elevtyperne er fint ”castet”.”

(anmeldt af Bent Rasmussen, Skolebiblioteket)